

Heel even werd ik er zacht van, maar ik bleef de recensent

Laura van Dolron (1976) is theatermaker. Op 27 december komt zij met een oudejaarsconference.

Theater

George en Hetty door Adelheid Roosen en George Groot. Inl.: bellevue.nl

Allereerst wil ik even onthullen dat ik geen recensent ben. Ik ben een collega van de mensen waar ik over schrijf, en dat maakt mij per definitie onbetrouwbaar. Als maker ben je heel streng voor jezelf en die strenge blik is moeilijk uit te schakelen.

Dus mocht je als lezer door deze recensie besluiten niet naar de voorstelling te gaan....wel doen! Ik en veel 'echte' recensenten vinden vaak iets anders dan de meeste mensen.

Tjonge, een recensent die 100 van

de 300 woorden aan zichzelf besteed, een nachtmerrie voor de makers zou je denken – maar ik denk dat dat niet geldt voor deze. Ik geloof na het zien van deze voorstelling dat Adelheid Roosen en George Groot het mooi en belangrijk vinden als mensen zich persoonlijk uitspreken en zich kwetsbaar opstellen.

En bij vlagen was ik dat met ze eens gister, eigenlijk vooral als de woorden die ze vonden poëtisch genoeg waren om het amorfe gebabbel dat op de loer ligt als mensen het over zichzelf hebben, te overstijgen.

Dat gebeurt vooral in het begin van de voorstelling als mooie zinnen als „De herfstkleuren zijn weer gaan hangen” en „Als je ligt en je huilt lopen de tranen in je oren” achteloos en mooi voorbij dwarrelen als de blaadjes die je ziet vallen voor het raam van theater Bellevue.

Wat mij uiteindelijk het meeste raakte was dat Roosen haar moeder

omschrijft als een harde vrouw, op een heel harde manier: als zij praat over het kind in zichzelf slaat ze zo hard op haar buik dat het pijn doet bij mij. Eerst oordeelde ik hard en dacht „wat een schreeuwlelijk!” Tot ik begreep: haar moeder is hard en daarom is zij zo hard, en daarom word ik óók hard ten opzichte van haar. En daar werd ik zacht van. Heel even maar... want tja ik was en bleef natuurlijk 'de recensent'.

